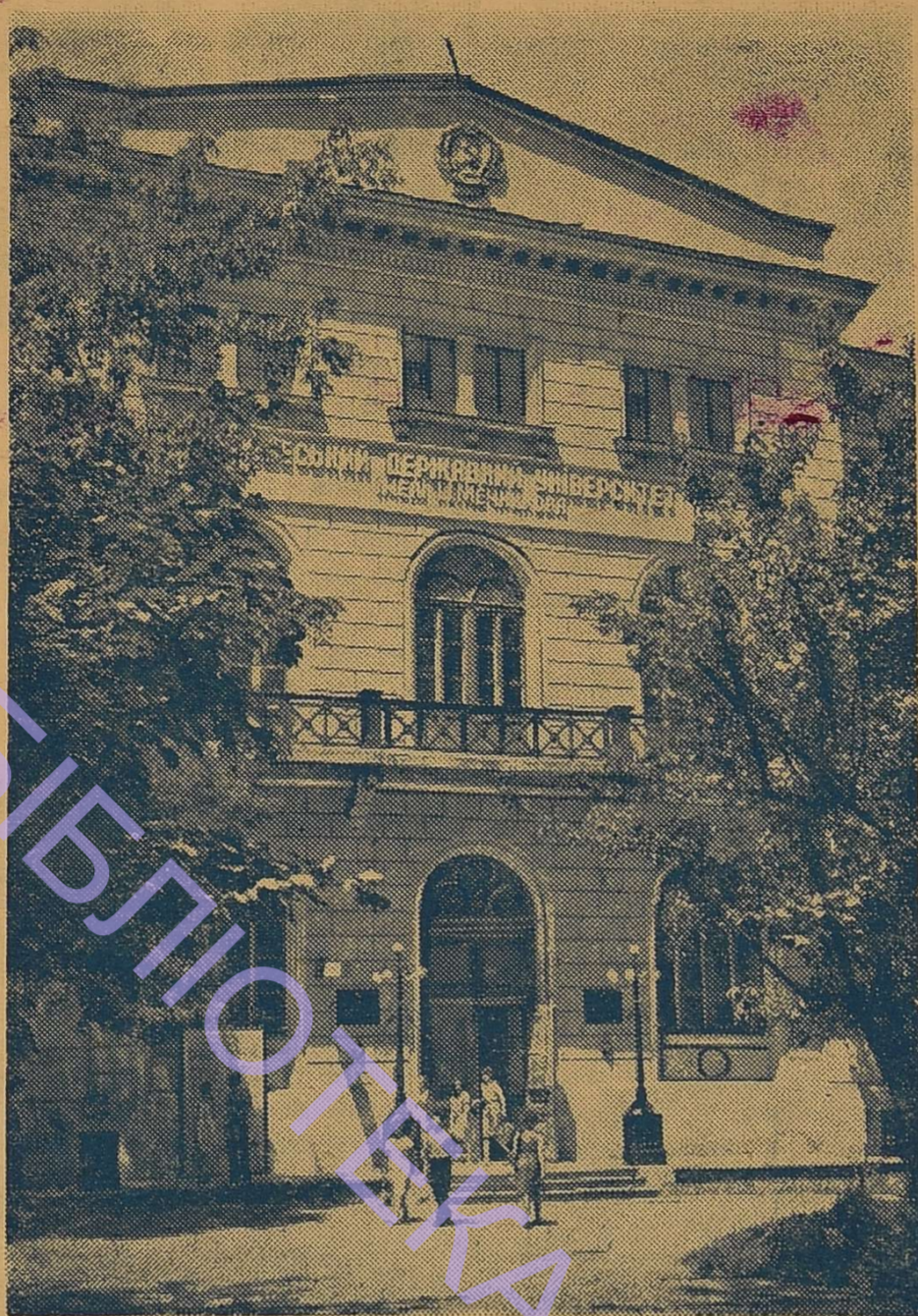

З ЮВІЛЕЄМ І НАГОРОДОЮ, ДРУЗИ!

УКАЗ

ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

ПРО НАГОРОДЖЕННЯ
ОДЕСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ІМ. І. І. МЕЧНИКОВА

ОРДЕНОМ ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА

ЗА УСПІХИ В ПІДГОТОВЦІ СПЕЦІАЛІСТІВ ДЛЯ НАРОДНОГО ГОСПОДАРСТВА І В ЗВ'ЯЗКУ З 100-РІЧЧЯМ З ДНЯ ЗАСНУВАННЯ НАГОРОДИТИ ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМ. І. І. МЕЧНИКОВА ОРДЕНОМ ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА.

Голова Президії Верховної Ради СРСР А. МІКОЯН.

Секретар Президії Верховної Ради СРСР М. ГЕОРГАДЗЕ.

Москва, Кремль. 12 травня 1965 р.

СЬОГОДНІ нове свято входить в наш дім, свято культури; свято сторіччя нашого Одеського університету.

Разом з університетом це сторіччя відзначає наша Одеса, що любить і пишається своїм найпершим вищим учбовим закладом. Це сторіччя відзначає вся Радянська Україна, весь Радянський Союз. Висока нагорода — орден Трудового Червоного Прапора, який дістав до свого сторіччя Одеський державний університет імені І. І. Мечникова — виразно засвідчує, як шанує країна, Радянська влада, партія заслуги нашого учбового закладу.

Своє сторіччя університет зустрічає молодим, в науковому поході до нових висот. За роки Радянської влади незміряно зросла наукова вага наших факультетів і кафедр, здійснено багато важливих для народного господарства робіт, розширилась підготовка спеціалістів, які виходять з університету на практичну роботу, все більше зв'язані

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

РІК ВИДАННЯ XXXI

**За наукові
КАДРИ**

Орган парткому, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського ордена Трудового Червоного Прапора
державного університету ім. І. І. Мечникова

№ 16 (826).

15 травня 1963 р.

Ціна 2 коп.

товку кадрів по всіх спеціальностях.

Наша наука йде семимільними кроками вперед. Наш час — час за-

бути й підготовка кадрів і вся наша наукова робота, спрямована в завтрашній день.

Будьмо ж гідні великого довір'я і великої нагороди, якою відзначено нашу працю! Під керівництвом Комуністичної партії рушаймо до нових перемог, до відкриття нових наукових обріїв.

Перед нами світла мета, ім'я якій — комунізм. Прямуймо до неї!

ОДЕСЬКОМУ ДЕРЖАВНОМУ — 100 РОКІВ

в процесі свого навчання з практикою, з життям. З виробництва, з школи, де працюють наші випускники, ми одержуємо багато листів, де дається висока оцінка їхній роботі, їхній

науковій підготовці, одержаній в університеті.

Висока нагорода зобов'язує нас працювати ще краще, ніж працювали ми досі. Ми повинні піднести на вищий щабель підго-

воювання космосу — позначений величезними відкриттями, яких ніколи не знала раніш наука, найсмівливішими дерзаннями й зверненнями. На рівні цих вимог часу повинна

гідно радісні і розкрилені у стрімкому польоті, в єдиному пориві до світлих вершин майбуття.

Ми, трудівники науки і освіти, запевняємо рідну партію і радянський уряд, що віддамо усі свої сили і знання боротьбі за перетворення Програми КПРС в життя. Будемо розвивати найголовніші напрями в сучасній науці, у поступі людському до вершин знання. Будемо невтомно вдосконалювати навчальний процес, підносячи його теоретичний і практичний рівень до вимог і потреб сучасності. Будемо неухильно поліпшувати ідейно-виховну роботу серед студентства, готуючи духовно загартованих, морально і фізично здорових будівників комунізму.

Безсмертні ідеї Леніна яскравим промінням освітлюють нашому орденоносному колективові шлях до нових радісних перемог у розвитку науки і культури на благо й щастя народу, в ім'я торжества комунізму!

Прийнято на мітингу, присвяченому нагородженню університету орденом Трудового Червоного прапора.

(Звіт про мітинг публікується на 4-й стор.)

ЦЕНТРАЛЬНОМУ КОМІТЕТУ КПРС ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР РАДІ МІНІСТРІВ СРСР

ДОРОГІ ТОВАРИШІ!

Ми, чие життя і праця, наука і навчання пов'язані з Одеським державним університетом, його історією і традиціями, з його щоденною роботою в ім'я торжества комуністичних ідеалів і наукового прогресу, — ми всі сьогодні у владі радощів і щастя. На відзнаку 100-річчя університету, що носить славне ім'я Іллі Ілліча Мечникова, нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора. Ми сердечно дякуємо рідній Комуністичній партії і Радянському урядові за увагу, за високу оцінку нашої праці і постійне піклування про розвиток вищої школи.

Одеський університет — це вогнище науки і культури, відблиски якого грають веселою усвітлій історії народу. Тисячі сяячів «доброго, розумного, вічного» ви-

йшли з його стін і понесли в життя правду і науку перетворення його на краще. В умовах, коли царський уряд гальмував розвиток демократичної науки, тут склалися революційні традиції боротьби з реакційними силами старого світу. Тут були створені передові наукові школи і працювали видатні вчені, відкриття яких набули світової слави.

Все краще, що було в університеті, розквітло, розрослося, стало надбанням широких народних мас у нову радянську еру — еру боротьби за комунізм, коли вища школа, як ніколи раніше, міцно зв'язана з життям, з потребами господарства, культури і середньої освіти.

Висока нагорода хвилює і зобов'язує. Як хвилі нашого Чорного моря у добру погоду, як безкраї степи українського півдня весною, — такі ми сьогодні. Ла-

УНІВЕРСИТЕТ СЬОГОДНІ

Наш університет вступає в друге століття свого існування. Позаду — сто років славного шляху наукової творчості, революційної боротьби, успішної діяльності в розвитку культури, прогресивної суспільної думки.

Особливо великих успіхів досяг наш університет за роки радянської влади. Завдяки турботам Комуністичної партії і радянського Уряду про розвиток науки і культури, університет став одним з крупніших вузів нашої країни, кузницею, висококваліфікованим осередком наукових досліджень, важливим для народного господарства.

Зараз Одеський державний університет імені І. І. Мечникова готує спеціалістів широкого профілю на 9 факультетах та на двох загальнонаукових факультетах. На денному, заочному і вечірньому відділах навчається 12 тисяч студентів.

Учбова робота проводиться на 55 кафедрах, в численних лабораторіях і кабінетах. Професорсько-викладацький колектив складає 515 чоловік, серед них 32 члени-кореспонденти АН УРСР, професори та доктори наук, 215 доцентів і кандидатів наук.

За останні 10 років університет випустив близько 10 тисяч спеціалістів.

При університеті працюють 12 науково-дослідних закладів і лабораторій, зайнятих розробкою найважливіших проблем сучасної науки.

Рішення XXII з'їзду партії, нова Програма КПРС націлили вчених університету на посилене розроблення актуальних проблем, тісно зв'язаних з важливими народногосподарськими завданнями. Значний обсяг наукових досліджень на природничих факультетах ведеться по завданнях промисловості й сільського господарства.

Свідченням все зростаючих зв'язків вчених університету з науково-дослідними центрами країни, неухильного зростання університету як великого наукового центру є проведення міжвузівських наукових конференцій, які увійшли в систему і стали традицією. Лише за 1954—1964 роки було проведено 44 всесоюзних і республіканських конференцій і нарад з найбільш

Професор О. І. ЮРЖЕНКО, ректор університету.

актуальних проблем сучасної науки.

Університет широко здійснює підготовку наукових кадрів через очну і заочну аспірантуру, подає допомогу працівникам різних учбових закладів, практикам промисловості й сільського господарства в підвищенні їх наукової кваліфікації. В аспірантурі навчається 165 чоловік. Вчені ради університету приймають захист докторських дисертацій з 14 і кандидатських дисертацій з 24 спеціальностей. Лише за 1959—1964 роки співробітниками університету захищено 15 докторських і 50 кандидатських дисертацій.

Велике значення у підготовці висококваліфікованих спеціалістів надається активній участі студентів у науково-дослідній роботі. Наукове студентське товариство університету об'єднує понад 1300 студентів, які працюють в 69 наукових гуртках. Ними керують провідні вчені.

Наукова продукція вчених університету систематично публікується в центральних виданнях, в працях університету, в тематичних збірниках. Протягом останніх 5 років вчені університету видали 25 монографій, 50 збірників наукових праць, 45 підручників і учбово-методичних посібників. Тільки в центральних виданнях вийшло в світ 755 наукових статей.

Різномісну політико-виховну роботу, спрямовану на формування комуністичного світогляду, проводить партійна організація університету, яка нараховує в своїх рядах понад 500 комуністів. Під її керівництвом працюють комсомольська, профспілкova та інші громадські організації.

Широкі перспективи для дальшого розвитку відкриваються перед нашим університетом зараз, коли він вступає в друге сторіччя свого існування.

Завершено будівництво корпусу проблемної лабораторії інженерної геології, обчислювального центру, нового гуртожитку, житлового будинку. Завершується в цьому році будівництво нового лабора-

торного корпусу. Рішеннями колегії Міністерства вищої і середньої спеціальної освіти УРСР передбачено будівництво в найближчі два роки нового учбово-аудиторного корпусу площею в 10000 квадратних метрів.

Нагородження університету орденом Трудового Червоного Прапора — велика подія для нас. Колектив університету, з глибокою вдячністю приймаючи високу урядову нагороду, докладає всіх зусиль до того, щоб домогтися нових творчих успіхів в учбовій, науковій і виховній роботі в ім'я нашої Вітчизни.

У багатогранному житті університету визначну роль відіграє комсомольська організація. На знімку — вожаки молоді (зліва направо): лєнінська стипендіатка, член бюро комітету комсомолу Наташа УСКАЧ, комсорг філологічного факультету Яків ШПАНКО, комсорг механіко-математичного факультету Владлен СВІРСЬКИЙ і член бюро комітету комсомолу Леонід КАРПОВ.

ТРИ ЛИСТИ

Перед нами три листи. Їх автори — різні люди, різні за віком, за місцем проживання, за стилем своїх листів... Одне споріднює їх — всі вони закінчили університет.

«Пам'ять серця — найвірніша. В моїй пам'яті часто постають студентські роки, роки навчання на робітфаци, на історичному факультеті. Згадуються аудиторії, кабінети, лабораторії, робочі столи, парти, бібліотека, викладачі та професори: К. Добролюбський, О.

Вайнштейн, Д. Елькін, С. Ковбасюк, Герліх, Златоустова, Багдасар'янц, Білякевич та багато інших».

В. ГОНЧАРОВ, вчитель.

«Я багато чим зобов'язаний викладачам філологічного факультету і своїм товаришам — з ким вчився в кінці 40-х — на початку 50-х років, сперечався під час засідань літературної студії, їздив на роботу в колгоспи.

Прошу передати, якщо це мож-

ливо, їм всім великий сердечний привіт і поздоровити з ювілеєм нашого університету».

А. БРІТКОВ, науковий співробітник Інституту російської літератури АН.

«...З роками ми ставали серйознішими, все більше й більше проймалися любов'ю до рідного слова, до своєї професії. Нам шкода було пропущеної лекції, особливо, якщо їх читав І. М. Дузь, В. В. Фашенко чи А. В. Недзвідський...».

Валентина ВАЩЕНКО, вчителька.

ЧЕРВОНЕ знамено! Під ним йшли наші батьки і старші брати, йшли та йшли на великі бої з капіталом. Воно, Червоне знамено, зрошене кров'ю народною, волею народу гартоване, вело на штурм Зимового палацу і Перекопу, німецьких окупантів і гетьманців в бурхливі роки революції та громадянської війни.

Червоне знамено! Ти провідною зорею світило нам на будовах Магнітки і Дніпрельстану, ти силою своєю, волею і мудрістю нагнажувало нас засвітити зорі Кузбасу і донецькі копри, серцем горьківського Данко палахкотило в сибірській тундрі та арктичних безмежних льодах.

І раптом війна. Вперта, важка, народна. І знову ти, Червоне знамено мого народу і партії моєї, вело нас на бої, на звитяги, на скрижалі безсмертя. О, рідне і миле, Червоне лєнінське знамено.

А сьогодні ти стократ стало дорожчим і ріднішим мені. Та хіба одному тільки мені? Ні! Всім моїм побратимам, друзям, соратникам, вчителям. Сьогодні разом зі мною схиляється перед тобою, рідне Червоне знамено, схиляється на коліно мудрий і славний, вкритий шанобливою сивиною професор. А поруч нього зовсім юна юнка-студентка. А далі невтомні трудівники — доценти, вічнодушні лаборанти, працівники ректорату і слюсар з наших майстерень, бібліотекар і астроном. Вони стали на ко-

ліна. Тисячі їх, вони цілують твою плоть, вони сповідують твою суть, твою, Червоне знамено!

Чому ж бо так? Бо в тобі їх життя і праця, болі і радості. Бо тебе уквітчав, безсмертям осяяв орден моєї і їхньої слави — орден Трудового Червоного Прапора. То нам, усім нам, дано нагороду. То визнано наші заслуги, наші держання, наші труди.

Червоне знамено! Воно майорить на вітрі, б'ється крилами птаха в мої і твої груди. Воно сьє високою нагородою. А за нею, за нагородою тою, стоять люди, імена, діла. Десь там, на самому правому фланзі виступає чудесний вчений, хірург і анатом Пірогов Микола Іванович Пірогов! Попечитель народних шкіл. І чується його голос:

— Бути Новоросійському університету! Бути навіки в славі!

А за ним, за Піроговим, прямує мудрий і дотепний Григорович. Свій голос протесту здіймає Мечников. До боротьби встає Сеченов. Пристрасну промову виголошує зовсім юний Желябов. Гартують свої сили в науці для рідного краю Умов і Танфільєв, Клосовський і Писаржевський, Ланге і Мілікшвілі. Десятки їх, десятки славних і несхибних. То гордість наша і наша слава нетлінна!

А потім розкати перших революційних подій. Громи крейсера «Аврора» розкотились відлунням броненосця «Князь Потемкин Таврический». Розкотились і полонили моїх далеких і незнаних побратимів. І вже вони стали в могутні лави, а над ними височить натхненний і пристрасний професор-більшовик. Він встає в образі Євгена Миколайовича Щепкіна, комсомольців двадцятих років, мужніх поборників народної правди.

Червоне знамено! Я бачу їх імена на твоїх скрижалах, на багрянім полум'ї твоєї плоти. І дні війни встають переді мною. Великий актовий зал. Збори партійні. І перші комуністи-добровольці, що пішли на захист моєї і твоєї, юначе, долі. А серед них першим із перших пішов наш партійний секретар, наш незабутній Колесников.

З партійним секретарем пішли і пішли злитованими лавами літ-

Величезну роль у створенні нашого університету відіграв видатний хірург і педагог М. І. ПІРОГОВ (перший знімок). Славу університету принесли вчені, які працювали в ньому (зліва направо): І. І. МЕЧНИКОВ, І. М. СЕЧЕНОВ, М. О. УМОВ, М. М. ЛАНГЕ, О. О. КОВАЛЕВСЬКИЙ, М. Ф. ГАМАЛЕЯ, Ф. Н. ШВЕДОВ, М. Д. ЗЕЛІНСЬКИЙ.

ДОБРОЇ ПУТІ

Рідний університет. Хочу сердечно поздоровити тебе з твоїм славним сторіччям, побажати багато досягнень в майбутньому.

Тобі минув один вік, але ти ще зовсім молодий. Ти будеш завжди молодим, ти завжди будеш джерелом, з якого виходитимуть промені знання, що освітлюватимуть людству шлях до щастя і процвітання.

Ти — храм науки, перед яким

ми схиляємо голови й якого ми ніколи не забудемо. Завжди тебе згадуватимуть твої друзі, твої студенти — сини Африки, Судану, Гвінеї, Ірану та В'єтнаму. Коли б я міг, то я склав би вірші й висловив ними свої почуття. Але й без них ми з тобою великі друзі.

Доброї путі тобі, дорогий ОДУ. Алі Ель-Тахір Шараф Ель-Дін, студент III курсу фізичного факультету (з Судану).

ГОРДІСТЬ УНІВЕРСИТЕТУ

ТАКА ВОНА, ОЛЕНА

ПРО Олену Хомичову мені хотілось написати в нашу газету давно. Хотілось розповісти колективу університету про студентку-вечірницю філологічного факультету. Але все якось не виходило. Треба було ще більше довідатись про саму Олену.

Розмова з нею здалеку нічого не давала, бо дівчина не любила говорити про себе. А коли я відверто сказав, чого від неї хочу, вона зніяковіла: «Що таке я зробила? Адже таких, як я, багато». І все-таки я з нею не погодився, тому що про людей з такою долею, які йдуть, незважаючи на труднощі, прямою дорогою життя, не можна не писати, нехай їх буде навіть мільйони.

...Олена жодного разу не бачила батька. Народилась, коли вже вивувала війна. Потім прийшло повідомлення, що батько пропав без вісті. Мати віддала чотирьохрічну доньку на виховання хворій бабусі, з якою Олена потім ділила всі труднощі післявоєнних років. Вони вдвох раділи успіхам Оленки в школі.

1960 рік. Позаду десять років шкільного життя. На руках вже був атестат зрілості й срібна медаль. Дівчина починає працювати в книжковому магазині продавцем. Через два роки блискуче складає

вступні іспити на філологічний факультет нашого університету. Пішла Олена на вечірнє відділення — треба було і працювати. Вчиться вона тільки на відмінно.

Любить Хомичова книжки, багато читає. Якщо ви заговорите з нею про якогось письменника, спектакль чи кінофільм, то в її особі знайдете ерудованого співбесідника, який добре знає літературу, живопис, музику. І тільки дивуєшся, як вона так багато встигає!

Заслуженим авторитетом користується Олена на курсі, де вона вже третій рік старостою. Є в нас хороша традиція — вручати спіккурникам на день народження подарунки. Це здебільшого книжки з дарчими написами й короткими дружніми побажаннями. А також репродукції картин. Навіть в дні літніх канікул Олена, ініціатор цієї благородної справи, приходить до студентів додому й вручає їм подарунки.

Олена завжди серед людей. Вона — порадник і помічник студентів, яким важко дається навчання. Така у нас вона, Олена, проста трудівниця, студентка-відмінниця.

М. МИХАЛЬОВ,
студент III курсу вечірнього відділення філологічного факультету.

КРОКУЄ ЮНІСТЬ УНІВЕРСИТЕТУ.

Фото В. Дробашко.

ІМЕНІ МЕЧНИКОВА

З ПЕРШОЇ зустрічі до неї проникається повагою. Сталося так, що ми познайомились, а наступного дня вона виїхала до Керчі. Подруги й викладачі з симпатіями говорять про неї і майже однаковісінько. Ніби змовились:

— Знаюча, цілеспрямована і, взагалі, цікава людина.

Про те, я сам здогадувався, адже Валя іменна стипендіатка. Яка

ж вона насправді? З скупих розповідей, від першого враження я придумав свою Валю. З новою зустріччю уява підтвердилась.

Біографія Валентини Беляєвської схожа на тисячі інших: закінчення школи з срібною медаллю — два роки на виробництві — університет.

Зараз Валя пише дипломну роботу. Це її самостійне дослідження. Почалось воно в Керченському науково-дослідному інституті рибного господарства й океанографії під час переддипломної практики. Допізна засиджувалась в лабораторії, захоплюючись роботою. Така в неї вдача — робити на совість. За що б не бралась, все доводити до кінця.

На другому курсі Беляєвську обрали комсоргом. Як і раніш — була відмінницею. Коли треба, ні з чим не рахуючись, Валя щиро і сердиво допоможе товаришу. Вану Лі, Доан Х'єну й іншим в'єтнамським студентам допомагала вивчати російську мову, ділилась конспектами, пояснювала щось незрозуміле.

стю сільськогосподарських тварин, вивченням полімерів і безкінченно малих математичних величин, логікою мислення і студіями простору та часу, науковою біографією великого Шевченка і лінгво-стилістичними узагальненнями, історією міжнародного робітничого руху і книгами про минуле і сучасне радянського Причорномор'я.

То могутнє світло і сяйво твоє і величність твоя, моє рідне, моє мило Червоне знамено.

А за ними молодші та й зовсім молоді. То їх перші кроки в науці. Вони крають першу борозну, вони світяться ясністю розуму, благородством душі, чистотою почуттів своїх. То майбутнє наше — мудре мудрістю батьків, чисте їх чистотою, мужнє їх мужністю, — студентство наше.

Крилами птиці б'є в груди Червоне ленінське знамено. Воно палахкотить на вітрі. Сяє, кличе, вчить і зобов'язує. Зобов'язує!..

То будьмо ж вірні йому, будьмо горді ним, будьмо сповнені його сил і мудрості. Подивімось у завтрашній день. Там ще несходжені дороги, незвідані путі, невіршені проблеми. Вони чекають нас, вони розкривають свої життєдайні обійми, вони кличуть до нових науково-космічних висот.

То геть байдужість, спокій, млявість! Рівняння на Червоне знамено. Знамено трудової слави!

Ів. ДУЗЬ.

Комсомольський активіст, завжди відверта, наполеглива, всюдисутня, Валя користується повагою однокурсників. Усі п'ять років вона — краща студентка факультету, у навчанні і в громадському житті — перша. Валя Беляєвська одержує стипендію імені Мечникова. Це нагорода, відзнака за сумлінність і творчість. Вона ще зобов'язує, бо І. І. Мечников був революційним борцем, видатним прогресивним ученим, безмежно відданим Батьківщині.

Нещодавно громадськість нашого університету відзначала 80-річчя І. І. Пузанова. Свого любимого вчителя вітала і Валя Беляєвська. Саме йому вона зобов'язана всім, чого досягла.

— Любов і вдячність до Вас я пронесу через все життя! — в цих скромних словах — сердечне признання.

Які б не були знання, їх можна поглиблювати. Валя намагається до всього дійти са-
ма. Ось це завзяття, наполегливість дослідника і помітили в Керченському інституті.

В університет прийшов запит, направити Валю Беляєвську туди працювати. Безумовно, вона буде дослідником. А. МИКИТЕНКО.

В. БЕЛЯЄВСЬКА.

ЗНАМЕНО

ні і досвідчені Дітчук і Грудський, Адамов та Чернюк, Лісничий та Лопатко. Пішли на фронт і у підпілля партизанське. А за ними молодші, молоді і юні Березняк і Чухрій, Дарабанов і Свистун, Калуст'ян і Дмитревський, Данилюк, Бондар і Шевченко, Нюра Нестеренко та Жєня Ковальова. В італійським підпіллі, в партизанським загоні помсту і гнів гартує Саша Тіріков.

То їх серця кликали до бою і благали рідну Вітчизну:

О, земле, матінко моя,
Дай сили і снаги й уміня,
Щоб зумів побачить я,
Як ворог впаде на коліна,
Щоби зумів побачить я,
Як за усі злочинні дії
Впаде безумна голова
Із пліч фашистського злодія.

І мати-земля, народ і партія дали сили. Дві тисячі мужніх пішли на фронт. На грудях тих, що зостались в живих, сяють ордени і медалі. Вони зустріли свято вели-

кої Перемоги і свято нашого життя.

О, Червоне знамено! Згадую дні війни і болем проймається серце. Болем і смутком. Бо не вернулось багато друзів моїх, побратимів моїх із далеких і хижих доріг фронтів. А як їх забути? Та чи можна забути? Вічна слава, безсмертна слава їм.

А були ще інші дороги. І вони пролягли, пролягли вони, Червоне знамено, на скрижальях твого серця. То важкий шлях мандрів, труда і науки. І світиться славою милій і рідній сьогодні Майкоп, чудесний і бавовняний Байрам-Алі.

Червоне знамено! Ти вібрало працю, і душу, і розум моїх друзів, колег і братів. Я відчуваю, як ти дихаєш мудрістю відкрити Єлпідіфора Анемподистовича Кирилова і прозорістю професора Добролюбського, і душевною ніжністю незабутнього Романа Михайловича Волкова, і невтомністю академіка Зелінського, і десятків, ні, сотень закоханих в науку імен.

А сучасники мої! Ось вони стоять під твоїм пурпуровим сяйвом. Стоять і радують синтезом і аналізом, аерозолями і спектроскопією, імунітетом, перемінними зірками і метавинною кислотою, закріпленням берегів моря та чаші озер, родючістю ґрунтів і плодючі-

Видатні вчені, що працювали в нашому університеті (зліва направо): Є. М. ШЕП'КІН, М. Г. ЧЕБОТАРЬОВ, П. Г. МЕЛІКОВ, (Мелікішвілі), М. І. АНДРУСОВ, К. П. ДОБРОЛЮБСЬКИЙ, О. О. БОГОМОЛЕЦЬ, В. Н. ФІЛАТОВ, Є. А. КИРИЛОВ, Д. Н. ТРЕТЬЯКОВ.

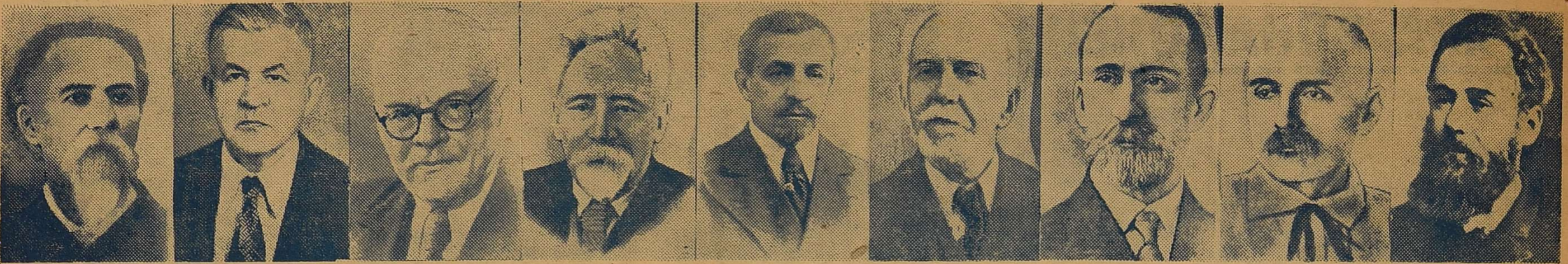
РОЗЦВІЧЕНА СОТНЯ ЛІТ

Пісням заповітнішим —
де там
Не злинути гордо в політ.
У травні моєму
університету —
Розцвічена сотня літ.
Травню, травню —
місяцю юній,
Усім заспівай про те,
Як нашою юністю юні
Одеса — ясна красуня
І рідний університет.

Як батька його молодила
Крилатість чудових синів,
Які його мудрості сонячну
силу
Приносять в обійми днів.
Травню, травню — місяцю
юній,
Усім заспівай про те,
Як нашою юністю юні
Одеса — ясна красуня
І рідний університет.
Владислав НАКАЗНИЙ

ГОРДІСТЬ УНІВЕРСИТЕТУ

Видатні вчені, які працювали в нашому університеті (зліва направо): М. О. ГОЛОВКІНСЬКИЙ, Р. М. ВОЛКОВ, А. М. КРИШТОФОВИЧ, В. Ф. КАГАН, С. І. СИНЕЛЬНИКОВ, П. І. ПЕТРЕНКО-КРИТЧЕНКО, А. О. САПЕГІН, В. І. ЛІПСЬКИЙ, О. К. КОНОНОВИЧ.

ГОРДІСТЬ УНІВЕРСИТЕТУ

УРОЧИСТИЙ МІТИНГ

ЗАВЖДИ НА ПОСТУ

Ось уже понад 40 років працює в нашому університеті слюсар-водопровідник Олександр Васильович Глинський. Батько його теж працював в нашому університеті й з дитинства навчав свого сина слюсарній справі.

Сьогодні Олександр Васильович Глинському вже 70 років. Він — пенсіонер, але не може сидіти вдома з онуками. Він і сьогодні на своєму посту слюсаря-водопровідника.

— Не можу бути вдома, — каже Олександр Васильович, — як можна сидіти без діла. Свою справу в університеті я кидав тільки під час війни, а з 1945 — знов тут. Тут живу, тут працюю, тут, мабуть, і помирати буду.

Рано вам помирати, Олександр Васильовичу. В сторічний ювілей нашого університету хочеться побажати вам багатьох років життя, міцного здоров'я і успіхів у вашій вкрай потрібній праці.

Б. НИЖЕГОРОДОВ.

ГОЛОВНИЙ корпус університету. Його фасад святково прикрашений. Серед пурпурових полотниць — велика модель ордена Трудового Червоного Прапора. Тисячі радісних, по-святковому схвильованих облич. Це — студенти, викладачі, вчені, співробітники університету та численні гості, — представники вузів і громадських організацій міста. Вони зібрались на площі біля головного корпусу університету на урочистий мітинг, присвячений сторічному ювілею університету й нагородженню його орденом Трудового Червоного Прапора.

Серед гостей, які прийшли, щоб поздоровити університет з високою нагородою, секретар обкому КПУ К. С. Коваленко, перший секретар міському КПУ М. О. Неизвестний, голова міської Ради депутатів трудящих Л. О. Заярний, секретар обласної Ради профсоюзів Л. М. Писарева, секретарі Центрального райкому партії І. С. Крутка та Є. Н. Когут і багато інших.

Мітинг відкрив секретар парткому університету І. М. Дузь. Сторічні роковини, сказав він — це велике свято не тільки для нашого університету, але й для славного нашого міста-героя, для всієї наукової громадськості республіки і всієї країни.

На трибуну піднімається секретар обкому КПУ К. С. Коваленко. Він оголошує Указ Президії Верховної Ради СРСР про нагородження Одеського державного університету імені І. І. Мечникова орденом Трудового Червоного Прапора.

Від імені обласного й міського комітетів партії і громадськості міста К. С. Коваленко урочисто поздоровляє весь колектив університету з високою нагородою і бажає йому нових великих успіхів, творчих звершень.

— Сьогодні наш університет вступає в друге сторіччя, — говорить ректор університету професор О. І. Юрженко. — Позаду сто років, що прославили нашу науку, дали видатних вчених, в сузір'ї яких найдорожче для нас ім'я І. І. Мечникова, яке з гордістю носить наш університет.

Висока урядова нагорода зобов'язує нас і далі розвивати славні традиції вітчизняної науки, виховувати гідних її спадкоємців, активних будівників комунізму.

З теплими поздравленнями і вітаннями виступили від імені вчених університету професор М. О. Савчук, ректор політехнічного інституту професор С. М. Ямпольський, секретар парткому мед-

ституту імені Пірогова, випускник університету доцент Г. М. Трофімов.

— Батьківщина дала нам велике право вчитись, — говорить студентка В. Пастухова, — подарувала нам великі світлі аудиторії, прекрасні лабораторії, кабінети, багаті бібліотеки. Зараз вона високо оцінила заслуги нашого університету, нагородивши його орденом Трудового Червоного Прапора.

Нам, нинішнім студентам ОДУ, випало велике щастя вчитись в університеті якраз в цей час, коли він відзначає свій сторічний ювілей. Урочисто звучать теплі слова подяки партії і уряду, висловлені у вірші:

Високою нагороду принимаю,
Клянемося дружно, партія, тебе
Быть всюду на переднем крае,
В учебе повседневно и труде.

Учасники мітингу одностайно прийняли лист до Центрального комітету КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР (текст листа публікується на першій сторінці газети).

Висока нагорода радує і надихає на новий труд, на нові великі діла, на славу нашої великої Батьківщини.

Гість з АОР, мер міста Александрії також з задоволенням оглянув зібрання музею і дякує в запису за теплу й гостинну зустріч в університеті.

А ось запис, зроблений 19 жовтня 1964 року:

«Моряки індійського воєнного корабля «Мейсор», яким пощастило відвідати університет, були особливо вражені прийомом радянських людей, з якими вони зустрічались.

Спасибі.
Відвідали наш вуз і студенти університету «Дружба». Після огляду музею вони зробили записи.

Все, про що розповідають книги, — це сторінка історії нашого університету, сторінка дружби з людьми миру.

О. СЕМЕРІН.

ЛЮДИ І ПОДІЇ

ЙДЕ засідання Вченої Ради. Виступає невелика на зріст, молода ще людина. На лацкані його піджака — золота зірка Героя Радянського Союзу.

Це — М. Якупов. Він розповідає про боротьбу більшовиків за завоювання солдатських мас Одеського військового округу в період підготовки й проведення Великої Жовтневої соціалістичної революції. Така тема дисертації на здобуття вченого ступеня кандидата історичних наук.

Захист дисертації пройшов успішно. Напередодні ювілею університету ряди його вчених поповнилися.

ШКОЛА молодого лектора-пропагандиста. Вона існує в нашому університеті вже не перший рік. І в ній з великим бажанням навчається чимало студентів.

Днями відбувся випуск школи. Тим, хто успішно закінчив її, вручені посвідчення про те, що вони оволоділи громадською професією лектора-пропагандиста. А кращим з кращих наказом ректора університету оголошена подяка.

ЦЯ міжвузівська конференція була організована кафедрою історії КПРС нашого університету й партійним архівом Одеського обкому КП України. Вона була присвячена XX роковинам Перемоги над фашистською Німеччиною.

Конференція пройшла інтересно. В ній взяло участь багато викладачів і вчених вузів міста.

Видатні вчені, які працювали в нашому університеті (зліва направо): Ф. А. УСПЕНСЬКИЙ, С. П. ЯРОШЕНКО, Л. С. ЦЕНКОВСЬКИЙ, М. М. СОКОЛОВ, Г. І. ТАНФІЛЬЄВ, О. М. ЛЯПУНОВ, О. В. КЛОСОВСЬКИЙ, О. І. ТОМСОН, Д. М. ОВСЯНИКО-КУЛИКОВСЬКИЙ.

СТОРІНКИ ДРУЖБИ

ТАК, книги прекрасні оповідачі. Вслухайтесь в шелест сторінок «Книги відгуків і вражень», яка зберігається в ректораті, прогляньте записи, зроблені на різних мовах в книзі відгуків палеонтологічного музею, і ви довідаєтесь про історію дружніх зв'язків колективу нашого університету з співвітчизниками та гістьми з-за кордону.

Ось записи, зроблені в 1959 році:

«Навіть коротке відвідання великого Радянського Союзу і його численних учбових закладів було дуже повчальним. Дуже важливо, щоб наші й ра-

дянські вчені й працівники освіти розуміли один одного, що зближить наші народи, зробить стосунки дружніми надовго.

Віце-президент Нью-Йоркського університету.

Його співвітчизник, головний редактор Нью-Йоркської газети «Морнінг Фрейхейт» записав:

«Я був щасливий з того, що провів дорожочітний час у вашому чудовому учбовому закладі, де я довідався про розвиток науки при соціалізмі в умовах дружби всіх національностей. Бажаю вашому прекрасному учбовому закладу великого щастя й успіхів».

Теплі, дружні зв'язки встановились між ученими нашого університету та Александрії, про що свідчать записи пізніших років:

«Хочу подякувати вченим Одеського університету за те, що вони дали мені можливість обговорити багато наукових проблем, які стоять перед Об'єднаною Арабською Республікою і СРСР.

Доктор Салах Ель-Зорка. Александрія, Єгипет. ОАР».

А ось запис представників Фінляндії:

«Делегація міста ОУЛУ, яка прибула в Одесу з дружнім візитом, вдячна за ознайомлення з Одеським університетом.

З привітом з ОУЛУ».

Діляться своїм враженням на сторінках книги представник посольства Індії в Москві.

ГОРДІСТЬ УНІВЕРСИТЕТУ

